

4. Ó, Istennek nagy csodája! / Lelkem álmélkodva áldja
Kegyelmednek magasságát, / Mérheteretlen gazdagságát:
Hogy a Krisztus teste, vére / Annyi népnek lett üdvére!
Titokzatos, szent eledel, / Mely a lelket üdíti fel!
5. Jézus, napja életemnek, / Jézus, fénye öröömömmnek,
Jézus, szívem orvossága, / Lelkem éltető világa!
Ím, asztalodhoz járulok, / Színed előtt leborulok
Lelkemnek üdvösségére, / Nevednek dicsőségére.
6. Te, ki minket úgy szerettél, / Hogy a mennyből földre jöttél,
Kész voltál meghalni értünk, / Hogy megváltva újra éljünk;
Kínos keresztre jutottál, / Bűnösökért vért ontottál:
Segíts erről emlékeznünk, / Az óembert levetkeznünk!
7. Jézus, életnek kenyere, / Szeretetnek mély tengere,
Táplálj, üdíts vacsoráddal, / Vegyem méltó hál'adással!
Érezzem ez eledelben, / Hogy kegyelmed véghetetlen!
Mennyben is majd, áldva téged, / Lehessek a te vendégem!

” Az Úr nincs távol az úrvacsorát ünneplő egyháztól. A nap távol van tőlünk az égen, de sugarai által ereje mégis jelen van közöttünk – mennyivel inkább itt van Krisztus, az igazság Napja! Krisztus testileg távol van tőlünk a mennyben, mégis jelen van közöttünk, nem testileg, hanem lelkileg, az ő megelevenítő munkája által, minthogy az utolsó vacsora alkalmával ő maga ígérte meg, hogy velünk marad. (Második Helvét Hitvallás XXI)